

O Méd'ovi a Bručounovi

Alena a Ondřej Fischerovi

Na vysokém kopci stál velký, silný, nebojácny medvěd Bručoun. Rozhlíží se hrdě po krajině, a aby všichni věděli, kdo je tady pánem tohoto území, hlasitě zařval, až začalo padat kamení. „Tý, tatí,“ ozval se vedle něj tenký hlásek: „Proč tak hrozně řveš?“ „No to proto, aby všichni věděli, že jsem tady já, a dávali si na mě pozor.“ „Tý, tatí, a proč si na tebe mají dávat jako pozor?“ „Nó, protože to je moje území, tady jsem nejsilnější, nejmocnější, největší a mám velkou zodpovědnost.“ „Tý, tatí, co je to jako ta zodpovědnost a proč ji jako vlastně máš?“ „Protože mám tebe, ty mrňousi, ještě jsi na mě závislý, potřebuješ mě, abych tě učil, vodil a věř mi, že je toho ještě hodně, co musíš vědět, aby jsi v lese přežil. Když budeš chodit blízko mě a řídit se mými radami, budeš v bezpečí a všechno zvládneme.“ Zrovna když tak rozmlouvali, běžela kolem parta vlků. Sklonili čenichy až k zemi a uctivě zavřeli: „Dobrý den, medvěde.“ I všechna ostatní zvířata se držela v uctivé vzdálenosti od medvědů. Ani žádný jiný medvěd si nedovolil překročit hranice území Bručouna a Médí.

Když přešlo jaro a léto se chýlilo ke konci, Méd'a už trochu povyroستl, a najednou ho začal ten taťka nějak štvát. To je samé udělej támta, nedělej tohle, nechod' tam, jdi sem, pozor, to netrhej, tohle je nebezpečné, buď opatrný, pozor na kojoty a na vlky. „To už je fakt otrava, kdo to má pořád poslouchat,“ říkal si Méd'a. A tak jednoho rána, když taťka ještě pochrupoval, se tiše vytratil z brlohu ven. Však co, je přeci medvěd a tudíž je tady taky nějaký pán, ne? Hrdě si to vykračuje jedlovým hájem a potká jezevce. Ten se rozhlídne, zavětrí a rovnou si to namíří přímo k Méd'ovi. Jezevec se posměšně ušklíbl: „Zdar, Méd'ánku Béd'ánku!“ I ostatní zvířata se chovala nějak neuctivě a neudržovala patřičný odstup. Brzy se po lese rozneslo, že mladý je v lese sám. A najednou, kde se vzali, tu se vzali, vlci! Blížili se s drze zvednutými čenichy a uctivost byla ta tam. „Chachá, hoši, to je šance, to se musí využít. Však starej Bručoun nás všechny pěkně štve, dáme tomu malýmu otravovi co proto!“ A než se Méd'a vzpamatoval, měl prvního vlka v kožichu. Rychle zařvu jako táta, to vlky srovná! Vrau! Ale místo zařvání se vydralo jen takové zapištění, spíš to znělo jako „Mňau!“ Vlci se začali smát, až se za břicho popadali. „Do starýho medvěda máš, holánku, ještě daleko, na toho by jsme si nikdy netroufli, ale tobě to teď pěkně spočítáme.“ Kdyby starý medvěd Bručoun nepřispěchal Méd'ovi na pomoc, určitě by to s ním špatně dopadlo.

Podobně, jako medvěd táta, nás chce vodit a učit Pán Bůh. A podobně jako malý medvěd Méd'a i my si často myslíme, že už dost víme a dost známe, často se pouštíme Boží ruky a natlučeme si. Bůh nám ale říká: „Když budeš chodit blízko mě a řídit se mými radami, budeš v bezpečí a spolu to všechno zvládneme.“